

neren er i god Tro, stadig kunne ske til den, der i Tingbogen staaar indført som Fordringshaver, men Skyldneren kan ogsaa opnaa Frigørelse efter Reglerne i Udkastets §§ 19 og 20.

Reglen i Tinglysningslovens § 29, 1ste Stykke skal — som hidtil — ikke anvendes paa Afdrag, se Udkastets § 57.

§ 20 angaar kun det Tilfælde, at Gældsrevet er overdraget til Eje eller Pant. Men en tilsvarende Regel maa gælde, hvor Fordringshaveren gaar fallit eller hans Kreditorer gør Udlæg eller Arrest i Gældsrevet. For de to sidstnævnte Tilfælde fastslaas dette ved de i Udkastets § 59 foreslaaede Ændringer i Retsplejelovens §§ 531 og 616.

Til § 21.

De i denne Paragraf indeholdte Bestemmelser om visse Foranstaltninger, der af Skyldneren kan kræves foretaget ved Betaling m. v., staaer i Forbindelse med Reglerne i §§ 15 og 16.

Ved fuldstændig Betaling af et Gældsrevet er Fordringshaveren efter den nugældende Regel i Forordning af 9. Februar 1798 § 1 pligtig at tilbagegive Skyldneren Gældsrevet i kvitteret Stand. Denne Bestemmelse sikrer Skyldneren mod at blive udsat for at komme til at betale endnu en Gang til en senere godtroende Erhverver af Gældsrevet, jfr. Forordningens § 2 og Bemærkningerne til §§ 15—17.

Den i 1ste Stykke foreslaaede Regel stemmer med den nugældende, dog at man har indskrænket Skyldnerens Ret til at forlange Kvitteringspaategning, saaledes at Kravet herom ikke kan stilles ved Ihændehavgældsbreve. Det er formentlig allerede nu Praksis, at Kvittering ikke gives paa Ihændehavgældsbreve. Ved andre Gældsbreve kan det have Betydning, at Skyldneren kan forlange Gældsrevet kvitteret, navnlig fordi Risikoen for, at Beløbet kommer i urette Hænder, saa formindskes ved, at en Person, der uberettiget er kommet i Besiddelse af Dokumentet, i de fleste Tilfælde ikke vil kunne opnaa Betaling uden at forsyne det med falsk Kvittering i Fordringshaverens Navn. Men ved Ihænde-

havgældsbreve giver Kravet om Kvittering ingen saadan Beskyttelse.

Man har ikke udtalt, at Skyldneren efter et Ihændehavgældsrevet kan forlange løs Kvittering, men det er ikke Meningen at nægte ham en saadan Ret, hvor den følger af almindelige Retsgrundsætninger.

Ved Betaling af Afdrag skal der ifølge Forordning af 9. Februar 1798 § 1 ske Afskrivning paa Gældsrevet og gives Skyldneren særskilt Kvittering. Reglen om Afskrivning af Afdragsbetalinger staaer ligeledes i Forbindelse med Bestemmelsen i Forordningens § 2, hvorefter ikke-paategnede Afbetalinger ikke kan gøres gældende overfor godtroende Erhververe. Naar man som foreslaet i § 16 fra denne Regel undtager visse Afdrag, bortfalder for disses Vedkommende Nødvendigheden af Kravet om Afskrivning paa Gældsrevet, og de maa ogsaa i den Henseende ligestilles med Renter, at Skyldneren kun kan forlange løs Kvittering. Dette foreslaas derfor i 2det Stykke, for saa vidt angaar forfaldne Afdrag af den omhandlede Art. Samme Regel maa — ligesom nu — komme til Anvendelse paa forfaldne Renter, men man har anset det for ufornødent udtrykkelig at udtale dette.

Ved Betaling af forfaldne Afdrag af anden Art eller af ikke-forfaldne Afdrag sker der ingen Ændring i den nugældende Regel. Skyldneren skal altsaa vedblivende kunne kræve baade Afskrivning paa Gældsrevet og særskilt Kvittering. En saadan Kvittering kan Skyldneren have Brug for som Dokumentation for Betalingen, f. Eks. som Bilag til et Regnskab, ligesom den f. Eks. kan faa Betydning i Tilfælde af, at Paategningen paa Gældsrevet om Afbetalingen fjernes, eller Gældsrevet bortkommer og mortificeres.

Hvis de i 1ste og 2det Stykke nævnte Foranstaltninger ikke træffes, kan Skyldneren nægte at betale. Medens disse Regler saaledes opstiller Betingelser for Skyldnerens Pligt til at betale, vedrører 3die Stykke — der kun findes i det danske Udkast — allerede erlagte Afdrag. Den her foreslaaede Bestemmelse giver Skyldneren